

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

M. A.

zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem

sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4

proti

žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2016, č.j. MV-86520-4/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 5. 2016, č.j. OAM-2662-18/ZR-2014, jímž bylo dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení žalobce k trvalému pobytu na území České republiky a dle § 50 odst. 1 písm. b), odst. 5 zákona o pobytu cizinců byl žalobci udělen výjezdní příkaz na 30 dní ode dne jeho propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.
3. Konkrétně nesouhlasil s tím, že jeho družka nebyla vyslechnuta a nebylo jí přiznáno postavení účastníka řízení, v čemž spatřoval zkrácení svého práva na spravedlivý proces. Vysvětlil, že s družkou a jejich nezletilými dětmi žije ve společné domácnosti; jejich vztah je rovnocenný vztahu manželskému. Vytkl správním orgánům, že se řádně nevypořádaly s touto námitkou, jelikož vycházely pouze z jeho dlouhodobého pobytu ve vězení a nesprávně pak dovodily, že rodinní příslušníci nemohou být na něm existenčně závislí. Správní orgány nezkoumaly vůli žalobce a jeho družky setrvat ve vztahu; nevzaly v potaz citový vztah nezletilých dětí k žalobci. Zdůraznil, že všichni jsou v intenzivním kontaktu; vzájemně si dopisují; družka psychicky strádá a očekávají návrat žalobce z vězení domů.
4. Namítal, že žalobou napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Poukázal na čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a rovněž na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách (dále jen „Úmluva“). Rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelná, neboť správní orgány dostatečně nezkoumaly rodinné poměry žalobce. Současně jim vytkl, že nezjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neprovedly další důkazy jako výslechy svědků za účelem prověření partnerského soužití a nesprávně důkazy hodnotily.
5. V této souvislosti poukázal na to, že na území České republiky žije značnou dobu, během které si vytvořil pevné přátelské vazby s českými občany. Zdůraznil, že jeho vztah s družkou je dlouhodobý a pevný. Zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce znamená definitivní rozdělení rodiny, jelikož družka žalobce s nezletilými dětmi nehodlá za žalobcem vycestovat; dále zpřetrhání nejbližších rodinných i přátelských vazeb; odloučení životních partnerů, a tím nenahraditelnou ztrátu a psychickou újmu. Konstatoval, že se ve výkonu trestu chová slušně a aktuálně nenarušuje veřejný pořádek závažným způsobem, proto nesouhlasil s tím, že správní orgány k jeho nynějšímu způsobu života nepřihlédly. Byl přesvědčen, že veřejný zájem na tom, aby opustil Českou republiku, nedosahuje zájmu na ochraně osobního života žalobce, jeho družky a nezletilých dětí.
6. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 1. 3. 2017 nesouhlasila s podanou žalobou, neboť se obsáhle a přezkoumatelně vypořádala s aplikací § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců i přiměřeností rozhodnutí o zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu. Rovněž vypořádala všechny jeho námitky. Uvedla, že žalobce nenavrhoval v řízení žádné důkazy, ani svědeckou výpověď jeho družky; ta se nadto vyjádřila v řízení dopisem ze dne 17. 5. 2016 a žalobce jiné listiny prokazující společné soužití rodiny nenavrhoval.
8. Odmítla, že by družka žalobce měla postavení účastníka řízení, neboť rodinní příslušníci mohou být dotčeni rozhodnutím pouze nepřímo. Poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č.j. 2 As 77/2009-63 a uvedla, že přiznáním účastenství žalobcově družce by došlo k porušení zásady legitimního očekávání a rovnosti před zákonem.
9. Nesouhlasila s tvrzením žalobce o vážném a pevném vztahu k jeho družce J. K., neboť žalobce v období od 26. 6. 2013 do 16. 11. 2014 ve výkonu trestu odnětí svobody nenavštívila; naopak jej navštívila paní H. K., se kterou má žalobce nejmladší dceru.
10. Dále uvedla, že žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení pro veřejný pořádek, neboť byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 7 let za spáchání zvláště závažného zločinu účasti na organizované skupině dle § 361 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění rozhodném (dále jen „trestní zákoník“) a dále za spáchání zločinu organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice dle § 340 odst. 1, odst. 2 písm. d), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny dle § 107 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobce byl již dvakrát za obdobnou trestnou činnost odsouzen, tudíž několikrát, více útoky a pokračující trestnou činností ohrozil zájmy v České republice, přičemž intenzitu jejich narušení a ohrožení považovala žalovaná za vysokou.
11. Zdůraznila, že rodinné vazby žalobce nezpochybňovala a vážila je, avšak dospěla k závěru, že veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku v České republice převažuje nad individuálními zájmy žalobce. Navíc žalobou napadené rozhodnutí nemá za následek trvalé odloučení od rodiny. Poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30, ze dne 25. 8. 2016, č.j. 3 Azs 34/2016-39, ze dne 12. 10. 2016, č.j. 1 Azs 251/2016-46 a ze dne 12. 1. 2017, č.j. 10 Azs 312/2016-59.
12. Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
13. Na ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Zopakoval zásadní žalobní námitky a požadoval provedení výslechu žalobce, jeho družky J. K., dcery S. M. a matky jeho družky J. U., za účelem prokázání svého tvrzení, že spolu žijí spořádaným rodinným životem. Doplnil, že žalobce vede po propuštění z výkonu trestu řádný život a o svou rodinu pečuje. Zdůraznil, že v tomto případě se jedná o extrémní případ, neboť žalobce zde má funkční rodinu, kdy družka s dětmi jsou českými občany a odmítají žalobce následovat do Pákistánu.
14. Žalovaná se podáním ze dne 29. 6. 2018 z nařízeného ústního jednání ve věci omluvila a souhlasila s jednáním bez své účasti.
15. Soud na ústním jednání vyhlásil usnesení, jímž pro nadbytečnost zamítl žalobcem navržené výslechy k důkazu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

III.

Obsah správního spisu

16. Oznámením ze dne 10. 10. 2014 zahájil správní orgán I. stupně řízení s žalobcem ve věci zrušení jeho povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce ohrožuje bezpečnost státu a závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.
17. Do správního spisu byl založen trestní příkaz Okresního soudu v Hodoníně ze dne 29. 6. 2006, sp. zn. 1 T 403/2006, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání trestného činu nedovoleného překročení státní hranice dle § 171a odst. 1, odst. 2 písm. b), písm. c) zákona č. 140/1961 Sb. ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 zákona č. 140/1961 Sb. a ze spáchání trestného činu nedovoleného překročení státní hranice dle § 171a odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb. a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce 1 roku se zkušební dobou 3 let; dále rozsudek Okresního soudu v Břeclavi ze dne 10. 4. 2014, sp. zn. 2 T 7/2014 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2014, sp. zn. 7 To 238/2014, jimiž byl žalobce shledán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 trestního zákoníku a ze spáchání zločinu organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 1, odst. 2 písm. d), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku spáchaného ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 7 let.
18. Vězeňská služba České republiky, Věznice Bělušice k žádosti správního orgánu I. stupně sdělila, že v období od 26. 6. 2013 do 11. 3. 2015 (datum vyhotovení sdělení) byla za žalobcem čtyřikrát jeho družka H. K. s dcerou H.
19. V podání ze dne 10. 5. 2016 žalobce poukázal na své tři děti, družku J. K. a povinnost splácet na území České republiky své dluhy. Dne 17. 5. 2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost J. K. ze dne 16. 5. 2016, ve které zdůraznila, že žalobce je otcem dvou dcer, že s žalobcem po výkonu trestu chce žít, vychovávat a živit dcery, že žalobce zde žije 16 let a mluví dobře česky.
20. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 18. 5. 2016, č.j. OAM-2662-18/ZR-2014, zrušil povolení žalobce k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a udělil žalobci výjezdní příkaz s platností na 30 dnů ode dne propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody podle § 50 odst. 1 písm. b), odst. 5 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že pravomocná odsouzení žalobce pro spáchání opakovaných trestných činů organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice na základě rozhodnutí trestních soudů založených ve spise představují závažné narušení veřejného pořádku, neboť žalobci byl udělen trest za opakované útoky, závažnost trestné činnosti gradovala, jednalo se o činnost organizované zločinecké skupiny mezinárodního charakteru, která páchala trestnou činností soustavně se zjištěným úmyslem, a nedá se vyloučit, že žalobce nebude v trestné činnosti pokračovat. Správní orgán I. stupně považoval chování žalobce za aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti. Dále se správní orgán I. stupně zabýval tím, zda rozhodnutí o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu uvedl, že žalobce je svobodný a má tři děti. V průběhu výkonu trestu byl navštíven čtyřikrát H. K. s nejmladší dcerou žalobce; jeho současná družka J. K. se dvěma dcerami ho ve výkonu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

trestu nenavštívily. Žalobce není aktuálně veden ve veřejných rejstřících a nevlastní žádnou nemovitost. Zemi původu opustil jako dospělý, nadále tam má část příbuzenstva, pohybuje se v komunitě pákistánských občanů a spolu s nimi spáchal trestné činy. Správní orgán I. stupně dovozoval, že s ohledem na dlouhotrvající trest odnětí svobody nemohou být děti žalobce na žalobci existenčně závislé, a dospěl k závěru, že rozhodnutí je přiměřené okolnostem případu a zjištěným skutečnostem. Zdůraznil, že žalobce páchal úmyslnou trestnou činnost a možnosti odebrání pobytového oprávnění z tohoto důvodu si musel být vědom. Tím také vyjádřil svůj postoj k dodržování zákonů České republiky a nelze říci, že by byl integrován do České republiky. Správní orgán I. stupně zdůraznil také veřejný zájem, kterým je ochrana veřejného pořádku a bezpečnosti státu. Vyjádřil se rovněž k čl. 8 Úmluvy, přičemž poukázal na to, že do práva výkonu práva na soukromý a rodinný život může správní orgán zasahovat, je-li to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti, ochrany zdraví nebo ochrany práv jiných, což v daném případě nastalo. Shrnl, že žalobce se dobrovolně rozhodl dát přednost páčání trestné činnosti před řádným rodinným životem. Přičemž jeho protiprávní jednání bylo dlouhodobé; úmyslné; za účelem získání finančního prospěchu; v rámci organizované skupiny mezinárodního charakteru, což společně s recidivou žalobce významně zvyšuje závažnost narušení veřejného pořádku a odůvodňuje obavu páčání trestné činnosti žalobce i v budoucnu. Závěrem zdůraznil, že není žalobci zakázán další pobyt v České republice, nýbrž je mu odebráno nejvyšší možné oprávnění k pobytu v zemi.

21. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání ze dne 1. 6. 2016, ve kterém znovu uvedl, že má tři děti a družku a musí zde splatit dluhy.
22. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná dne 17. 10. 2016 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 5. 2016 potvrdila. Žalovaná se ve svém rozhodnutí zcela ztotožnila s posouzením věci správním orgánem I. stupně. Předně zdůraznila, že nepochybně vztah žalobce k dcerám a družce, avšak nepovažuje jej za natolik silný, když současná družka s dcerami žalobce ve výkonu trestu ani jednou nenavštívily. Naopak jej občasně navštívila matka jeho nejmladší dcery. Poukázala na to, že žalobce je po několik let omezen na svobodě, a není tak zřejmé, jak se může starat o své potomky a splácet dluhy, navíc nemá na území České republiky relevantní ekonomické vazby. Žalobce se sám rozhodl páchat závažnou úmyslnou trestnou činnost a zásah do svého rodinného života tak zapříčinil sám svým protiprávním a mimořádně závažným jednáním. Délku pobytu žalobce na území nepovažovala žalovaná za relevantní, jelikož žalobce zjevně není s ohledem na páčání trestné činnosti integrován do české společnosti. Konstatovala, že žalobce netvrdil a ani žalovaná nezjistila existenci jeho ekonomických vazeb v České republice; žádná zdravotní či jiná závažná omezení; žalobce na území nepobývá na základě mezinárodní ochrany. Žalobce nadto zemi původu opustil jako dospělý, zná tamní realie i jazyk a trestnou činnost páchal se svými krajany. Pravomocné odsouzení za velmi závažnou, rozsáhlou a organizovanou trestnou činnost týkající se nelegální migrace považovala za závažné narušení veřejného pořádku, přičemž žalobce byl za obdobnou činnost pravomocně odsouzen již v roce 2006. Jeho chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení pro základní zájmy České republiky, když žalobce ohrozil tyto zájmy několikrát, více útoky a pokračující trestnou činností, intenzita ohrožení přitom byla vysoká a žalobce se z prvního odsouzení nepoučil, naopak společenská škodlivost jeho jednání se stupňovala, a proto je zde důvodné nebezpečí, že by mohl trestnou činnost páchat znovu i v budoucnu. Žalobce nadto svou protiprávní činností nenarušil pouze veřejný pořádek, ale i vnitřní bezpečnost České Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

republiky. Shrnutí, že rozhodnutí je přiměřené a že veřejný zájem převáží nad individuálními zájmy žalobce.

23. V doplnění odvolání ze dne 13. 12. 2016, tj. dva měsíce po vydání správního rozhodnutí žalované, jež bylo správnímu orgánu doručeno dne 16. 12. 2016, navrhl vyslechnutí družky žalobce a J. U. (tchýně), která sdílí se žalobcem, družkou a dětmi společnou domácnost, s tím, aby objasnily jaký je vztah žalobce a jeho družky.

IV.

Posouzení žaloby

24. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)).
25. Žaloba není důvodná.
26. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
27. Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
28. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
29. Soud nejprve konstatuje, že žalobce v podané žalobě nerozporoval, že by se dopustil jednání, které závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Pro úplnost lze shrnout, že významné narušení veřejného pořádku shledaly správní orgány v závažné trestné činnosti žalobce; jež byla žalobcem páchána v organizované zločinecké skupině; trestná činnost spočívala v organizování a umožňování nedovoleného překročení státní hranice; docházelo k ní opakovaně; měla mezinárodní přesah. Správní orgány pak v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů dospěly k závěru, že chování žalobce představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti.
30. Předně soud k námitce žalobce, že jeho družka nebyla účastníkem správního řízení, poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, č.j. 9 Azs 214/2017-58, který vyslovil následující: „[24] Pokud jde o účastenství dcery v řízení, pak zákon o pobytu cizinců nemá vlastní ustanovení o účastnících řízení. Platí zde tedy ustanovení správního řádu. Kdo je účastníkem řízení stanoví obecně § 27 spr. ř. Účastníkem tohoto řízení dle § 27 odst. 1 písm. b) spr. ř. je cizinec, o jehož vyhoštění se vede toto řízení, není však vyloučeno, aby účastníkem řízení byly i další dotčené osoby dle § 27 odst. 2 spr. ř.

[25] Podmínkou účastenství dle § 27 odst. 2 spr. ř. však je, aby byl rodinný příslušník správním rozhodnutím přímo dotčen, resp. aby dotčení na jeho právech potenciálně hrozilo. Takové Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

dotčení se vztahuje přímo k rodinnému příslušníkovi – zde k dceři stěžovatelky. Ta jediná mohla být tím, že jí nesvědčilo postavení účastníka řízení, dotčena na svých procesních právech. Pouze ona se tedy mohla bránit proti tomu, že nebyla vzata jako účastnice řízení o správním vyhoštění její matky. Jak vyplývá z ustálené judikatury, žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět zkrácení na právech hmotných i procesních. Stěžovatelka se může domoci ochrany pouze proti porušení těch vlastních práv, na nichž byla rozhodnutím sama zkrácena, nikoliv porušení práv jiného subjektu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 52/2008 - 92, ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008 - 103, nebo ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 As 58/2011 - 141).“

[26] Lze shrnout, že napadeným rozhodnutím a v té souvislosti i napadeným rozsudkem, ve vztahu k účastenství dcery, mohlo být zasazeno pouze do její právní sféry, nikoliv do sféry stěžovatelky, která tuto skutečnost namítá. Za této situace tak není na místě se uvedenou námitkou věcně zabývat, neboť k zásahu do veřejných subjektivních práv stěžovatelky žádným způsobem dojít nemohlo.“

31. Uvedené závěry lze plně vztáhnout na nyní projednávanou věc. Žalobcem tvrzená nezákonnost, tedy že jeho družka (či dcera) nebyla účastníkem řízení, nemohla žalobce jakkoli zkrátit na jeho hmotných či procesních právech. Žalobce nemůže být zasazen na svých veřejných subjektivních právech tím, že určitá osoba nebyla účastníkem řízení, zásah do veřejných subjektivních práv by mohla pociťovat toliko ta osoba, která sama měla být účastníkem řízení, ale správní orgán s ní takto nejednal. Tudíž tím, že žalobcova současná družka nebyla účastníkem řízení, mohla být na svých právech zkrácena případně toliko tato žalobcova družka, nikoli již sám žalobce. Vzhledem k tomu, že tímto postupem správních orgánů nemohlo být jakkoli zasazeno do veřejných subjektivních práv žalobce, soud se jí věcně nezabýval (pro úplnost srov. § 2 s.ř.s., dle kterého soudy poskytují ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob, a § 65 odst. 1 věta první s.ř.s., dle kterého se zrušení rozhodnutí může domáhat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen).
32. Dále soud přistoupil k vypořádání stěžejní námitky žalobce, že rozhodnutí je nepřiměřené a správní orgány dostatečně nezkoumaly soukromý a rodinný život žalobce. Soud dává žalobci za pravdu v tom, že v řízení dle § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou správní orgány povinny zkoumat přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Správní orgány jsou povinny v takovém řízení poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince (srov. zejména bod [35] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39) a jsou tedy povinny aplikovat § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v němž jsou vyjmenovány demonstrativním způsobem skutečnosti, které mají být v tomto smyslu správními orgány zohledněny (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č.j. 3 Azs 100/2015-30).
33. Žalobce nepřiměřené dopady správního rozhodnutí spatřoval ve vztahu k jeho třem nezletilým dětem, nacházejícím se na území České republiky, které potřebují jeho péči; v existenci vztahu obdobnému rodinnému s družkou J. K.; a v dluzích, které na území České republiky musí splatit. Žalobcova družka v průběhu správního řízení písemně vyjádřila svůj záměr po propuštění žalobce z vězení s ním žít a společně vychovávat jejich dvě dcery, navíc poukázala na to, že žalobce zde žije již 16 let. V obecné rovině pak žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

poukazoval na své přátelské vztahy na území. Jiné skutečnosti nebyly žalobcem v průběhu správního řízení, a ostatně ani v podané žalobě, uvedeny. Soud považuje posouzení přiměřenosti rozhodnutí provedené správními orgány v dané věci za řádné, zcela dostatečné a plně přezkoumatelné. Soud konkrétně odkazuje na vyčerpávající posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce obsažené na str. 3 až 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rovněž na str. 5 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud konstatuje, že správní orgány přihlédly ke všem skutečnostem, na které žalobce nebo jeho družka v průběhu správního řízení poukázali. Za zcela logický považuje soud závěr správních orgánů o tom, že vztah žalobce s jeho družkou J. K. není tak pevný, jak žalobce v průběhu správního řízení a rovněž v podané žalobě tvrdil. Soud zejména uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že rodinné vazby žalobce nemohly být tak intenzivní, když jej J. K. s dcerami ve výkonu trestu po dobu téměř dvou let vůbec nenavštívily. Žalobce byl ve výkonu trestu navštíven toliko H. K. s dcerou. Jednalo se však o občasné návštěvy, neboť byl jimi v průběhu téměř 21 měsíců navštíven pouze čtyřikrát. S ohledem na uvedená zjištění správních orgánů o vztahu žalobce s jeho družkou soud nepovažuje za vadu řízení, když správní orgány neprovedly její výslech, navíc za situace, kdy se družka ve věci písemně vyjádřila, se soudu provedení tohoto důkazního návrhu rovněž jeví jako nadbytečné, tak jako i žalobcem navrhované výslechy dcery a matky družky. Soud zdůrazňuje, že správní orgány vztah žalobce s jeho družkou nezpochybňovaly, avšak nepovažovaly jej za natolik intenzivní, jak tvrdil žalobce, a to zejména s ohledem na aktuální informace získané od Vězeňské služby České republiky. Pro úplnost soud podotýká, že žalobce zcela jistě nesdílel společnou domácnost s družkou, když byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí již několik let ve výkonu trestu. Soud zdůrazňuje, že žalobce sám v průběhu správního řízení, tj. do vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nenavrl ani nepředložil k prokázání intenzity vztahu k družce žádný důkaz. Rozhodně nelze po správních orgánech požadovat, aby se detailně vypořádávaly s tím, proč ve věci neprovedly z vlastní iniciativy další důkazy, o jejichž existenci ani z úřední činnosti vědět nemohly, když nadto skutkový stav považovaly za dostatečně zjištěný. V této souvislosti soud poukazuje na bod [37] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu u ze dne 20. 1. 2016, č.j. 2 Azs 271/2015-38, dle něhož *„Je ovšem třeba zdůraznit, že ačkoliv bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele zahájeno z moci úřední, nelze po příslušných správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby a které by případně mohly prokázat skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tj. nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60).“* Žalobce v průběhu správního řízení, ostatně i v řízení před správním soudem, přednášel toliko zcela obecná tvrzení, s nimiž se správní orgány adekvátně vypořádaly, samy vyhledávaly důkazy, a správně v souladu s § 3 správního řádu zjišťovaly, zdali rozhodnutí nezpůsobí nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Soud tedy v postupu správních orgánů nespatřuje porušení § 3 správního řádu, dle kterého má správní orgán zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro soulad daného úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, ani v něm neshledal jakékoli zkrácení žalobce na jeho právu na spravedlivý proces.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

34. Pokud žalobce poukazuje na jím učiněné důkazní návrhy formou svědeckých výsledků, konkrétně své družky a J. U., ty jím byly učiněny až v jeho doplněném odvolání, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno až dne 16. 12. 2016, tj. až dva měsíce po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná jej tak při vypracovávání svého rozhodnutí neměla k dispozici, tudíž na něj a v něm obsažené důkazní návrhy nemohla nikterak reagovat, natož se s nimi řádně vypořádat.
35. S ohledem na shora konstatované ne příliš pevné a intenzivní vazby mezi žalobcem, jeho družkou a jejich společnými a dětmi soud neshledal v dané věci ani žalobcem obecně tvrzený zásah do čl. 8 Úmluvy, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny. Nadto se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí případným zásahem do čl. 8 Úmluvy podrobně zabýval na str. 5 rozhodnutí.
36. Správní orgány dále hodnotily i ekonomické vazby žalobce na území České republiky, když žádné neshledaly. Naopak poukázaly na zázemí, které má žalobce v zemi původu. Konkrétně upozornily na skutečnost, že žalobce má v domovské zemi většinu své rodiny; opustil ji až jako dospělý; taktéž v České republice pěstuje intenzivní vazby se svými krajany, což vyplynulo z rozhodnutí ve věcech trestních. Rovněž hodnotily délku pobytu žalobce na území České republiky. Nepovažovaly ji však za relevantní, neboť žalobce soustavně a významným způsobem porušuje zákony České republiky, čímž prokazuje, že není schopen či ochoten se do české společnosti řádně začlenit a integrovat se.
37. Právě závažnost trestné činnosti, za níž byl žalobce pravomocně odsouzen, považovaly správní orgány za klíčovou a soud se s jejich závěrem zcela ztotožňuje. Žalobce byl odsouzen opakovaně (poprvé v roce 2006 a podruhé v roce 2014) za obdobnou trestnou činnost týkající se nedovoleného překračování státní hranice, resp. jeho organizování a umožnění. Přičemž podruhé spáchal tento trestný čin jako člen organizované zločinecké skupiny, která působila mezinárodně. V této souvislosti poukazuje soud na bod [24] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30 týkající se zrušení povolení cizince k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy: „*Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům touho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.*“ (srov. obdobně rozhodnutí ze dne 14. 3. 2017, č.j. 5 Azs 274/2016-42 nebo ze dne 29. 6. 2017, č.j. 2 Azs65/2017-31). Žalobce si tedy měl a mohl být vědom, že jeho jednání pravděpodobně vyústí v odebrání pobytového oprávnění, přesto se znovu úmyslné trestné činnosti dopustil. Rovněž se soud ztotožňuje s tím, že žalobcovo předchozí odsouzení nemělo na žalobce jakýkoli výchovný efekt, když se trestné činnosti dopustil znovu, navíc jako vysoce postavený člen organizované zločinecké skupiny. Tedy jinými slovy se na nově páchanou trestnou činnost lépe připravil a více si ji promyslel. Do popředí tak jednoznačně vystupuje veřejný zájem na tom, aby se na území České republiky nacházely toliko osoby,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

kteře respektují právní řád České republiky, a s přihlédnutím k povaze a charakteru trestné činnosti žalobce i veřejný zájem na ochraně bezpečnosti České republiky.

38. S ohledem na uvedené považuje soud závěr správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí za správný, neboť zásah do soukromého a rodinného života žalobce nebyl natolik intenzivní, aby převážil nad veřejným zájmem spočívajícím v ochraně pořádku a bezpečnosti České republiky. Soud znovu opakuje, že posouzení přiměřenosti ze strany správních orgánů je zcela dostatečné a plně přezkoumatelné.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
40. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. října 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.